

Arrest

nr. 255 665 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 31 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 7 november 2019 om internationale bescherming. Op 29 januari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 februari 2021 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 20 september 1973 geboren in Barquisimeto in de staat Lara in Venezuela. De laatste dertig jaar voor uw vertrek uit het land woonde u samen met uw echtgenoot H. I. V. V. (...) op hetzelfde adres in Barquisimeto. Samen hebben jullie één dochter, H. R. Y. V. L. (...) die sinds 30 januari 2019 als erkend vluchteling in België verblijft. U studeerde rechten om advocaat te worden maar kon omwille van de situatie in Venezuela uw beroep nooit uitoefenen. Uw echtgenoot heeft een zaak in zwembaden en het filteren van water, u hielp hem met de zaak.

U geeft aan opposant te zijn en de huidige regering van Venezuela niet te steunen. Om u hiertegen te verzetten nam u de afgelopen vijf jaar voor uw vertrek regelmatig deel aan manifestaties van de oppositie, meestal samen met uw man die ook al jaren opposant is. Afgezien van uw deelname aan marsen tegen de regering had u verder geen politieke activiteiten.

Voor uw dochter het land verliet kwamen éénmalig gewapende functionarissen naar jullie woning toen jullie niet thuis waren. Ze doorzochten het huis en namen spullen van uw dochter mee. Jullie werden hiervan op de hoogte gebracht door de burens. Na deze gebeurtenis besloot uw dochter het land te verlaten.

Na het vertrek van uw dochter in oktober 2017 bleven u en uw man deelnemen aan manifestaties. Omwille van uw sympathieën voor de oppositie werden jullie op regelmatige basis uitgescholden en werden er soms stenen naar jullie woning gegooid. Ook zouden jullie opgebeld zijn door personen die jullie verweten fascist en opposant te zijn.

In september 2019 was u aan het werken op uw laptop op de patio toen u plots enkele mannen over de muur rond jullie woning zag springen. U liep de kamer naast de patio binnen en deed de deur op slot. U hoorde meerdere schoten en één schot raakte de deur van de kamer waarin u zich verborgen hield. De mannen riepen u toe dat u een opposant was, een fascist en dat u de volgende keer niet zou overleven. Ook zouden ze obscene dingen gezegd hebben over uw dochter. U belde uw echtgenoot vanuit die kamer met de vaste lijn om te zeggen wat er gebeurde en hij haastte zich naar huis. Toen uw man thuis kwam waren uw belagers reeds vertrokken. U kwam uit de kamer en zag dat uw laptop, uw gsm en de documenten waaraan u aan het werken was gestolen waren. Jullie gingen niet naar de politie maar besloten dat jullie het land gingen verlaten.

Op 30 oktober 2019 nam u samen met uw man het vliegtuig van Venezuela naar Turkije en van Turkije naar België waar u op 7 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Omdat uw schoonmoeder ernstig ziek werd keerde uw man op 25 januari 2020 terug naar Venezuela waar hij tot op heden in jullie woning verblijft.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u gedood te worden door colectivos of functionarissen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, een samenlevingscontract van u en uw man, uw vluchtinfo, een psychologisch attest (België), een kopie van uw advocatenkaart, een kopie van uw oranje kaart, informatie over uw woning (nutsvoorzieningen en bewijs officieel adres), foto's van de manifestatie van 23 januari 2019, foto's van kaarten over de locatie van uw woning, foto's van uw woning (9), de nationale identiteitskaart van uw man, drie beëdigde brieven aangaande de gebeurtenissen van september 2019 en twee persartikels over incidenten in Barquisimeto.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt omdat geen geloof wordt gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en uw politieke profiel en activisme op zich niet volstaat om zulk een vrees aannemelijk te maken. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.

Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat u omwille van uw profiel als opposant bedreigd werd door colectivos die u wilden doden.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u aangeeft enkel te hebben deelgenomen aan marsen tegen de regering en dat u verder geen politieke activiteiten had. U was geen lid of sympathisant van een bepaalde partij maar u steunde het gedachtengoed van de oppositie en ging manifesteren om uw steun te uiten (CGVS (...), p.9).

Wat betreft uw politieke activisme als deelnemer aan marsen wordt opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan het profiel dat u van zichzelf ophangt, zijnde actief manifestant van de oppositie. U slaagt er immers niet in een duidelijk beeld te scheppen over het motief en de frequentie van uw deelnames. U geeft aan dat u ging manifesteren tegen de politieke situatie in Venezuela en de gijzeling van de machten. Volgens u is de huidige regering een dictatoriaal regime dat mensen wil onderdrukken en waarvan onofficiële groeperingen zoals colectivos en functionarissen gebruik maken om mensen door middel van geweld te schaden en hun rechten te schenden (CGVS (...), p.8). Wanneer u wordt gevraagd om meer gedetailleerd te vertellen over uw persoonlijk politiek engagement blijft u uw standpunt herhalen. U slaagt er echter niet in een duidelijk beeld te scheppen over hoe, wanneer en hoe vaak u naar marsen ging. U maakt geloofwaardig dat u aanwezig was op de mars van 23 januari 2019, maar weet verder niets over andere manifestaties te zeggen. De protection officer vraagt u verschillende keren om specifiek te zijn over uw deelnames maar u antwoordt steeds afwijkend door te spreken over de algemene situatie in Venezuela. Ook wanneer u concreet wordt gevraagd wat u bedoelt met "veel" en "elke keer als ze opriepen" komt u niet verder dan herhalen dat u deelnam elke keer er werd opgeroepen om te manifesteren (CGVS (...), p.9). De foto's die u voorlegt van de manifestatie op 23 januari 2019 kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Deze onderbouwen enkel uw verklaringen zijnde dat u aanwezig was op de grote mars maar verduidelijken verder niets. Uw verklaringen omtrent uw politiek activisme zijn dermate vaag dat ze niet weten te overtuigen. Hieruit valt dan ook niet af te leiden dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of in hun naam opererende colectivos stond.

Wat betreft het incident van september 2019 wordt opgemerkt dat u niet weet te overtuigen dat u om persoonlijke redenen een doelwit van de colectivos zou zijn geweest. Het lijkt hier eerder te gaan om criminele feiten waarbij u het slachtoffer werd van een gewapende groepering die er niet voor terugdeinst geweld te gebruiken om geld en waardevolle spullen te bekomen. Het gaat hier immers om een éénmalig, geïsoleerd incident waarbij diefstal eerder het doel bleek te zijn (CGVS (...), p.11). Uit deze situatie valt dan ook evenmin af te leiden dat u in het vizier van de regering ligt of dat u een actuele gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar uw land. Wat zich achteraf heeft afgespeeld kan aan deze vaststellingen niets veranderen. U hebt deze personen immers niet meer gezien en u bleef nog een maand in uw woning wonen zonder verder door colectivos te worden lastig gevallen. Mocht u om persoonlijke redenen geviseerd zijn mag men toch meer concrete actie van deze personen verwachten. Bovendien valt het feit dat uw man terugkeerde naar Venezuela moeilijk in overeenstemming te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst. Deze vaststelling doet dan ook opnieuw afbreuk aan het bestaan van feiten die een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade impliceren. Uw argument, dat hij niet anders kon dan naar Venezuela terugkeren omdat zijn moeder erg ziek was geworden, is in dit licht geen geldige reden om zijn terugkeer te rechtvaardigen. Bovendien verblijft uw man daar ondertussen al bijna een jaar in jullie eigen woning en dit zonder noemenswaardige problemen (CGVS (...), p.19). Mochten jullie effectief geloven dat jullie leven in gevaar was omwille van jullie politieke overtuiging mag toch van hem verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om te proberen vermijden dat hem schade wordt toegebracht. Dit raakt eens te meer aan de geloofwaardigheid van het bestaan van een vrees voor vervolging.

Verder spreekt u nog van telefonische bedreigingen die u zou ontvangen hebben. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter opnieuw vaag en onsamenhangend. Zo wordt u gevraagd sinds wanneer u telefoontjes kreeg waarop u zegt dat u het niet weet. De protection officer herhaalt de vraag en opnieuw

antwoordt u ontwijkend. U blijft meermaals herhalen dat u berichten kreeg, dat daarin stond dat u een fascist was en dat u het volgende keer niet zou redden, maar u komt niet verder dan dat. Eerst zegt u dat u opnam en telkens weer ophing nadat u had geluisterd om even later te zeggen dat u nooit nog opnam als u door een onbekend nummer werd gebeld. Er wordt u vervolgens gevraagd of u probeerde hier iets aan te doen zoals van telefoonnummer veranderen waarop u zegt dat het niet ging omdat u uw contacten had (CGVS (...), p.15-16). Een bedenkelijke verklaring die in ernstige mate uw vrees relativeert. Ook op de vraag waarom u belangrijk was, gezien er veel aanhangers van de oppositie zijn, antwoordt u vaag en ontwijkend.

Ook wat betreft de stenen die naar uw woning zouden zijn gegooid blijven uw verklaringen vaag en onsamenhangend. Op de vraag hoe vaak dat gebeurde antwoordt u herhaaldelijk dat ze "het altijd doen" en "wanneer ze er zin in hebben" waardoor het CGVS geen duidelijk beeld krijgt van wat er nu precies aan de hand was. Wat er ook van zij, het lijkt hier eerder te gaan om occasionele pesterijen om een bepaalde reactie uit te lokken. Hoewel deze situatie een zware indruk kan nalaten op een persoon gaat het hier niet om gebeurtenissen die een dermate invloed op u hadden dat uw leven in uw land van herkomst onhoudbaar was geworden. Het gooien van stenen is dan ook onvoldoende ernstig om een nood aan internationale bescherming uit af te leiden. Daarnaast werd u, behoudens in september 2019, op geen enkel moment persoonlijk benaderd door colectivos of andere groeperingen (CGVS (...), p.17).

Uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart en uw oranje kaart bevestigen uw identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Uw advocatenkaart onderbouwt uw verklaringen betreffende uw professionele bezigheden. Daarnaast dient u informatie en kaarten in die de locatie en het bezit van uw woning moeten bevestigen. Er wordt op dit moment dan ook niet getwijfeld aan uw verklaringen zijnde dat u eigenaar bent van een woning in Barquisimeto. De nationale identiteitskaart van uw man en jullie samenlevingscontract dient om de familieband met uw man aan te tonen.

Het psychologisch attest dat u voorlegt bewijst dat u sinds maart 2020 bij een psycholoog in begeleiding bent, maar kan uw verklaringen aangaande uw situatie in uw land van herkomst niet bevestigen noch ontkrachten.

De drie beëdigde brieven die u indient bevestigen de feiten zoals u ze tijdens uw persoonlijk onderhoud verteld hebt. Het gaat hierbij echter om drie persoonlijke weergaven van zowel uw man als twee vertrouwelingen uit jullie buurt. Deze brieven zijn dan ook hun persoonlijke weergave van de feiten en kunnen aan de inhoud van de beslissing niets veranderen.

De persartikels die u voorlegt schetsen de algemene veiligheidssituatie in Barquisimeto, maar hebben verder geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Ze hebben dan ook geen invloed op de beslissing.

Naast de persoonlijke problemen die u heeft gehad haalt u ook aan dat u gevaar loopt omwille van het politiek engagement van uw dochter H. (...) (CGVS (...), p.10, p.18). Uw dochter verliet in 2017 het land nadat enkele gewapende functionarissen bij jullie thuis kwamen en spullen van haar meenamen. Hoewel verwerpelijk, heeft dit incident verder geen invloed op uw persoonlijke situatie. U bleef hierna ook nog meer dan twee jaar in Venezuela wonen. Verder heeft het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen

die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daarnaast getuigt het feit dat u nog meer dan twee jaar na het vertrek van uw dochter in Venezuela bleef, het land waar u beweert voor uw leven te vrezen, evenmin van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03,

T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen economische problemen had. U woonde namelijk met uw man in jullie eigen woning. Uw man had een eigen zaak en een bottelarij en hij werkte ook rond waterzuivering. U geeft aan altijd stabiel te zijn geweest en een goed leven te hebben gehad. Wel verklaart u dat de inflatie een grote invloed heeft en dat mensen nu geld verdienen om te overleven in plaats van te leven. Op dit moment woont uw man echter nog steeds in jullie woning in Venezuela en beschikt hij daar over voldoende middelen om in zijn onderhoud te voorzien (CGVS (...), p.8).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt

gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel zijn voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische toelichting bij het recht op internationale bescherming en bepaalde rechten en daaraan gerelateerde verplichtingen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) die voortvloeien uit het EVRM, geeft verzoekster een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing. Hiertegen ontwikkelt zij volgende argumentatie:

“Verwerende partij erkend en documenteert zelf dat «Venezuela in een diepe politieke, economische en sociale crisis kent» en dat «het geweld wijdverbreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren».

In die context is het aannemelijk dat verzoekende partij geen aangifte bij de politie doet of rekent op bescherming in de zin artikel 48/3 iuncto artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd (cf. stuk nr. 3, gehoorrapport CGVS 4 december 2020, p. 15/21):

(...)

Het is zelfs algemeen bekend dat 88,5 procent van de klachten die parlementaire opposanten indienen niet opgevolgd worden zoals ook blijkt uit het EASO COI dat verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegde (cf. stuk nr. 6, EASO, Venezuela: Contry Focus. Country of Origin Information Report, Augustus 2020, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_venezuela_country_focus_20200820.pdf, p.106).

De dochter H. (...) die aan marsen deelnam, werd in 2017 geviseerd toen gewapende functionarissen haar woning binnendrongen, doorzochten en de spullen van haar dochter H. (...) meenamen. Zij ontvluchtte haar land van herkomst en deed haar verzoek om internationale bescherming. Verwerende partij heeft haar als vluchteling erkend.

Verzoekende partij verklaarde dat ook zij als politieke opposant werd aanzien omdat zij de voorbije jaren aan marsen had deelgenomen en daarom specifiek werd geviseerd toen bij haar thuis werd ingebroken, schoten gelost en doodsb bedreigingen geuit. Daarbij maakten zij een specifieke verwijzing naar haar dochter (cf. stuk nr. 3, gehoorrapport CGVS 4 december 2020, p. 15/21).

Verwerende partij documenteert zelf met het COI Focus Venezuela dat zij aan het administratieve dossier toevoegde (cf. stuk nr. 4, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701_0.pdf, p. 8) dat politieke opposanten en demonstranten worden geviseerd:

(...)

en hardheidsdrempeloverschrijdend worden mishandeld (cf. stuk nr. 4, ibidem, p. 9):

(...)

Dientengevolge klommen in september 2019 enkele mannen in en losten schoten en bedreigden haar met de dood. De indringers namen haar pc, gsm en documenten mee. Waarmee inbraak en diefstal van mogelijke bezwarende elementen tegen deelnemers en vermeende deelnemers aan marsen wel degelijk geviseerd worden.

Verzoekende partij vermeldt ook verschillende keren dat het carnet de la patria gebruikt wordt om opposanten te identificeren (gehoorrapport CGVS 4 december 2020, p. 17/21). Dit wordt door de Immigration and Refugee Board of Canada bevestigd (zie stuk nr. 5). Vandaar ook dat indringers allerhande middels huiszoekingen bevestiging zoeken en pc, gsm, documenten etc. mee te nemen voor verder onderzoek.

Dat verwerende partij twijfelt over de reële vervolging van verzoekende partij omdat zij geen zichtbaar politiek profiel heeft, omdat het psychologisch attest geen bewijs zou zijn van de persoonlijke situatie van verzoekende partij in Venezuela en het neerlegde persartikel enkel de algemene veiligheidsituatie in Barquisimeto beschrijft en daaruit het besluit dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde aannemelijk maakt, is contradictoir.

Ten eerste, omdat verwerende partij in de beoordeling van het politieke profiel van verzoekende partij rekening moet houden met artikel 48/3, § 5 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dat stelt dat bij de beoordeling of de vrees van verzoekende partij voor vervolging het er niet toe doet of zij de politieke kenmerken vertoont van een zichtbaar profiel gesteund op politieke partijlidkaarten of activiteiten (cf. stuk nr. 2, p. 2) maar dat het volstaat dat deze kenmerken aan verzoekende partij door de actoren van vervolging worden toegeschreven wat bovendien verwerende partij zelf documenteert en kan nagelezen worden in het voorgaande citaat.

In casu vermeldt verzoekende partij verschillende keren dat zij geen carnet de la patria wilde en dat dit dient om opposanten te identificeren (gehoorrapport CGVS 4 december 2020, pp. 11 en 17/21). De Immigration and Refugee Board of Canada bevestigt deze tactiek van identificatie (zie stuk nr. 5, Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: The homeland card (carnet de la patria), including issuance procedures, usage, and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016-May 2018), 18 mei 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b2bb7bf4.html>, pp. 2 en 3) evenals het EASO COI dat verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegde (cf. stuk nr. 6, EASO, ibidem, Augustus 2020, pp. 113-114). Vandaar ook dat indringers in casu colectivos in de huizen van vermeende opposanten middels huiszoekingen bevestiging zoeken en daartoe het huis doorzoeken en pc, gsm, documenten etc. meenemen.

Colectivos opereren in ten minste 16 staten waaronder Lara in 30 procent van de parishes aanwezig (cf. stuk nr. 6, EASO, ibidem, Augustus 2020, p. 99). In de staat Lara zijn de Colectivos niet hiërarchisch gestructureerd maar staan als politieke activisten dicht bij President Maduro (cf. stuk nr. 6, EASO, ibidem, Augustus 2020, p. 103). Zij schieten op huizen van geïdentificeerde personen om ze weg te jagen (cf. stuk nr. 6, EASO, ibidem, Augustus 2020, p. 104) wat in casu verzoekende partij onderging. Verzoekende partij hield psychologische problemen aan het incident over.

Verwerende partij meent ten onrechte dat het psychologisch attest dat verzoekende partij voorlegt waaruit blijkt dat zij sinds maart 2020 in begeleiding is geen bewijs levert van haar verhaal omdat het psychologisch attest dat op zich psychologische problemen vaststelt met de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij tijdens de hoorzitting in totaliteit worden begrepen. Zo rapporteerde verwerende partij zelf dat verzoekende partij verklaarde aangedaan te zijn door het incident en bij de herinnering er aan weent waardoor verwerende partij bewogen een zakdoek geeft (gehoorrapport CGVS 4 december 2020, p. 11/21). Het resultaat is dat verzoekende partij zelfs niet in staat blijkt op eenvoudige niet-geladen vragen zoals wanneer bent u afgestuurd kan antwoorden (gehoorrapport CGVS 4 december 2020, p. 7/21):

(...)

Daarom is het begrijpelijk en aannemelijk dat verzoekende partij zelfs op aandringen van verwerende partij niet verder komt dan de "vaagheden" die verwerende partij haar onterecht verwijt (gehoorrapport CGVS 4 december 2020, p. 9/21):

(...)

Indien er als sprake is van "ontwijking" dan is dit niet gewild.

In de staat Lara waarvan Barquisimeto de hoofdstad is, waren er in 2019 996 betogingen oftewel gemiddeld bijna drie per dag (cf. stuk nr. 6, EASO, ibidem, Augustus 2020, p. 28) waardoor mede de staat Lara tot de staten met de hoogste civiele doden in de context van betogingen in 2019 behoort (cf. stuk nr. 6, EASO, ibidem, Augustus 2020, p. 57). Het persartikel dat verzoekende partij neerlegde specificeert dit meer voor de stad Barquisimeto waar zij woonde.

Het is dan ook begrijpelijk dat het voor verzoekende partij moeilijk is om haar deelnames bij te houden en dit rekening houdende met haar psychologisch toestand exact te herinneren.

De conclusie dat verzoekende partij vaag en onsamenhangend zou zijn met betrekking tot tijden en frequenties van deelnames en telefonische bedreigingen houdt kennelijk geen rekening met de vastgestelde feiten en documenten in het administratieve dossier en is daarom fout.

De persoonlijke ervaringen zoals verklaard door verzoekende partij komen overeen met de rapporteringen van gezaghebbende bronnen en zijn daarmee niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar verzoek in de zin van artikel 48/6, § 4, c) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 dient rekening te worden gehouden. Eventuele onsamenhang is aannemelijk het gevolg van haar psychologische toestand die zij documenteert. Haar algemene geloofwaardigheid staat dan ook vast in de zin van artikel 48/6, § 4, e) van dezelfde wet.

Het voordeel van de twijfel dient om voorgaande redenen aan verzoekende partij te worden toegekend zoals het UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees (January 1992. Geneva, p. 48).

(...)

De neergelegde documenten en de documentatie toegevoegd aan het onderhavig verzoekschrift kunnen wel degelijk de conclusies van verwerende partij ombuigen of tegenspreken.

Zoals aangetoond staan de motieven en conclusies van de bestreden beslissing haaks op de rapporten die verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegt (cf. stukken nrs. 4 en 6).

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

Verzoekster gaat vervolgens inhoudelijk in op de voorwaarden die door de formele en materiële motiveringsplicht aan administratieve rechtshandelingen worden gesteld en meent te hebben aangetoond dat hieraan in casu niet is voldaan.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de COI Focus "Venezuela, Veiligheidssituatie (addendum)" van 14 juni 2019, p. 7 en 8 (stuk 4) en het rapport "Venezuela: The homeland card (carnet de la patria), including issuance procedures, usage, and physical characteristics; extent to which homeland cards have been distributed (2016-May 2018" van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 mei 2018 (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen geloof wordt gehecht aan de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten en haar politieke profiel en activisme op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, nu (i) zij enkel heeft deelgenomen aan marsen tegen de regering en verder geen politieke activiteiten had, (ii) er geen geloof wordt gehecht aan het profiel dat zij van zichzelf ophangt als actief manifestant van de oppositie, (iii) zij niet weet te overtuigen dat zij in september 2019 om persoonlijke redenen een doelwit van de *colectivos* zou zijn geweest, en (iv) haar verklaringen over de telefonische bedreigingen die zij zou ontvangen hebben en de stenen die naar haar woning zouden zijn gegooid vaag en onsamenhangend zijn, omdat (B) er in haar hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van het politiek engagement van haar dochter H., omdat (C) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt, en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omdat zij omwille van haar profiel als opposant van de Venezolaanse regering werd bedreigd door *colectivos* die haar wilden doden. Zij zou in Venezuela samen met haar man meermaals hebben deelgenomen aan manifestaties van de oppositie. Omwille van hun sympathie voor de oppositie zouden zij op regelmatige basis zijn uitgescholden en zouden er soms stenen naar hun woning zijn gegooid. Ook hun dochter H. zou hebben deelgenomen aan anti-regeringsmanifestaties en in oktober 2017 Venezuela hebben verlaten nadat gewapende functionarissen hun woning binnendrongen en spullen van hun dochter meenamen. Als aanleiding voor haar vertrek haalt verzoekster een incident aan in september 2019 waarbij zij zou zijn belaagd door enkele *colectivos* toen zij thuis aan het werk was. Zij zou gezien hebben hoe de mannen over de muur rond haar woning sprongen en zich meteen hebben opgesloten in een kamer, van waaruit zij meerdere schoten zou hebben gehoord. Eén schot zou de deur van de kamer waarin zij zich verborgen hield hebben geraakt. Haar belagers zouden haar hebben uitgemaakt voor fascist en opposant en haar gezegd hebben dat zij het de volgende keer niet zou overleven. Toen haar man, die zij vanuit haar schuilplaats zou hebben kunnen opbellen, thuis arriveerde zouden de *colectivos* reeds vertrokken zijn. Zij zouden verzoeksters laptop, gsm en de documenten waaraan zij aan het werken was hebben meegenomen. Verzoekster en haar man verlieten Venezuela op 30 oktober 2019 en kwamen naar België, waar verzoekster op 7 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Haar man keerde echter op 25 januari 2020 terug naar Venezuela omdat zijn moeder ernstig ziek was. Verzoekster stelt bij terugkeer naar haar land van herkomst te vrezen dat *colectivos* of functionarissen van de regering haar zullen doden.

Ter staving van haar verklaringen legde verzoekster tijdens de administratieve procedure haar paspoort, haar identiteitskaart, een vliegticket en drie beëdigde brieven over de gebeurtenissen van september 2019 neer, alsook fotokopieën van haar samenlevingscontract, van een psychologisch attest, van haar advocatenkaart, van haar oranje kaart, van informatie over haar woning, van foto's van een manifestatie op 23 januari 2019, van foto's van kaarten over de locatie van haar woning, van de identiteitskaart van haar man en van twee persartikels over incidenten in Barquisimeto (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Verzoeksters paspoort, haar identiteitskaart, haar oranje kaart, haar advocatenkaart en de informatie en kaarten over haar woning kunnen dienen ter staving van haar identiteit, haar professionele activiteiten in Venezuela en het feit dat zij eigenaar is van een woning in Barquisimeto. Deze elementen staan *in casu* niet ter discussie doch houden geen verband met de door verzoekster aangevoerde vervolgingsfeiten en daaraan gerelateerde vrees. De identiteitskaart van haar man en het samenlevingscontract kan de familieband met haar man aantonen, doch niet dat verzoekster of haar man in Venezuela persoonlijk gevisieerd worden omwille van hun politieke overtuiging. De foto's van een manifestatie op 23 januari 2019 kunnen getuigen van verzoeksters aanwezigheid op deze manifestatie doch werpen geen licht op haar vermeend politiek activisme of de persoonlijke problemen die verzoekster daardoor naar eigen zeggen heeft gekend. De foto's van het huis bevatten geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de plaats of het tijdstip waarop zij werden genomen, noch kan hieruit worden afgeleid in welke omstandigheden of naar aanleiding van welke gebeurtenis zij werden genomen. De drie beëdigde brieven dienen ter staving van de feiten die verzoekster aanhaalt, doch bevatten louter een persoonlijke weergave hiervan door verzoeksters man en twee vertrouwelingen uit hun buurt. Deze verklaringen worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Deze brieven hebben een gesolliciteerd en subjectief karakter en kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen als objectief bewijs van de feiten die erin worden vermeld. Het psychologisch attest kan aantonen dat verzoekster sinds maart 2020 in begeleiding is bij een psycholoog, maar bewijst niet dat de psychologische problemen waarmee zij zou kampen het gevolg zijn van de vervolgingsfeiten die zij aanhaalt. De persartikels hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie in Barquisimeto en niet op verzoeksters situatie of de persoonlijke feiten waarop zij haar verzoek om internationale bescherming steunt. Het vliegticket, tot slot, kan verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar reisweg staven. Deze staan hier evenwel niet ter discussie.

De Raad besluit dat verzoekster een zekere inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante

informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, kan de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster haar verklaringen over de bedreigingen die zij in Venezuela zou hebben gekregen omwille van haar voorgehouden politiek profiel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst wordt opgemerkt dat u aangeeft enkel te hebben deelgenomen aan marsen tegen de regering en dat u verder geen politieke activiteiten had. U was geen lid of sympathisant van een bepaalde partij maar u steunde het gedachtengoed van de oppositie en ging manifesteren om uw steun te uiten (CGVS (...), p.9).

Wat betreft uw politieke activisme als deelnemer aan marsen wordt opgemerkt dat er geen geloof wordt gehecht aan het profiel dat u van zichzelf ophangt, zijnde actief manifestant van de oppositie. U slaagt er immers niet in een duidelijk beeld te scheppen over het motief en de frequentie van uw deelnames. U geeft aan dat u ging manifesteren tegen de politieke situatie in Venezuela en de gijzeling van de machten. Volgens u is de huidige regering een dictatoriaal regime dat mensen wil onderdrukken en waarvan onofficiële groeperingen zoals colectivos en functionarissen gebruik maken om mensen door middel van geweld te schaden en hun rechten te schenden (CGVS (...), p.8). Wanneer u wordt gevraagd om meer gedetailleerd te vertellen over uw persoonlijk politiek engagement blijft u uw standpunt herhalen. U slaagt er echter niet in een duidelijk beeld te scheppen over hoe, wanneer en hoe vaak u naar marsen ging. U maakt geloofwaardig dat u aanwezig was op de mars van 23 januari 2019, maar weet verder niets over andere manifestaties te zeggen. De protection officer vraagt u verschillende keren om specifiek te zijn over uw deelnames maar u antwoordt steeds afwijkend door te spreken over de algemene situatie in Venezuela. Ook wanneer u concreet wordt gevraagd wat u bedoelt met “veel” en “elke keer als ze opriepen” komt u niet verder dan herhalen dat u deelnam elke keer er werd opgeroepen om te manifesteren (CGVS (...), p.9). De foto's die u voorlegt van de manifestatie op 23 januari 2019 kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Deze onderbouwen enkel uw verklaringen zijnde dat u aanwezig was op de grote mars maar verduidelijken verder niets. Uw verklaringen omtrent uw politiek activisme zijn dermate vaag dat ze niet weten te overtuigen. Hieruit valt dan ook niet af te leiden dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime of in hun naam opererende colectivos stond.

Wat betreft het incident van september 2019 wordt opgemerkt dat u niet weet te overtuigen dat u om persoonlijke redenen een doelwit van de colectivos zou zijn geweest. Het lijkt hier eerder te gaan om criminele feiten waarbij u het slachtoffer werd van een gewapende groepering die er niet voor terugdeinst geweld te gebruiken om geld en waardevolle spullen te bekomen. Het gaat hier immers om een éénmalig, geïsoleerd incident waarbij diefstal eerder het doel bleek te zijn (CGVS (...), p.11). Uit deze situatie valt dan ook evenmin af te leiden dat u in het vizier van de regering ligt of dat u een actuele gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar uw land. Wat zich achteraf heeft afgespeeld kan aan deze vaststellingen niets veranderen. U hebt deze personen immers niet meer gezien en u bleef nog een maand in uw woning wonen zonder verder door colectivos te worden lastig gevallen. Mocht u om persoonlijke redenen geviseerd zijn mag men toch meer concrete actie van deze personen verwachten. Bovendien valt het feit dat uw man terugkeerde naar Venezuela moeilijk in overeenstemming te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade in uw land van herkomst. Deze vaststelling doet dan ook opnieuw afbreuk aan het bestaan van feiten die een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade impliceren. Uw argument, dat hij niet anders kon dan naar Venezuela terugkeren omdat zijn moeder erg ziek was geworden, is in dit licht geen geldige reden om zijn terugkeer te rechtvaardigen. Bovendien verblijft uw man daar ondertussen al bijna een jaar in jullie eigen woning en dit zonder noemenswaardige problemen (CGVS (...), p.19). Mochten jullie effectief geloven dat jullie leven in gevaar was omwille van jullie politieke overtuiging mag toch van hem verwacht worden dat hij er alles aan zou doen om te proberen vermijden dat hem schade wordt toegebracht. Dit raakt eens te meer aan de geloofwaardigheid van het bestaan van een vrees voor vervolging.

Verder spreekt u nog van telefonische bedreigingen die u zou ontvangen hebben. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter opnieuw vaag en onsamenvattend. Zo wordt u gevraagd sinds wanneer u telefoontjes kreeg waarop u zegt dat u het niet weet. De protection officer herhaalt de vraag en opnieuw antwoordt u ontwijkend. U blijft meermaals herhalen dat u berichten kreeg, dat daarin stond dat u een fascist was en dat u het volgende keer niet zou redden, maar u komt niet verder dan dat. Eerst zegt u dat u opnam en telkens weer ophing nadat u had geluisterd om even later te zeggen dat u nooit nog opnam als u door een onbekend nummer werd gebeld. Er wordt u vervolgens gevraagd of u probeerde hier iets aan te doen zoals van telefoonnummer veranderen waarop u zegt dat het niet ging omdat u uw

contacten had (CGVS (...), p.15-16). Een bedenkelijke verklaring die in ernstige mate uw vrees relativeert. Ook op de vraag waarom u belangrijk was, gezien er veel aanhangers van de oppositie zijn, antwoordt u vaag en ontwijkend.

Ook wat betreft de stenen die naar uw woning zouden zijn gegooid blijven uw verklaringen vaag en onsamenhangend. Op de vraag hoe vaak dat gebeurde antwoordt u herhaaldelijk dat ze "het altijd doen" en "wanneer ze er zin in hebben" waardoor het CGVS geen duidelijk beeld krijgt van wat er nu precies aan de hand was. Wat er ook van zij, het lijkt hier eerder te gaan om occasionele pesterijen om een bepaalde reactie uit te lokken. Hoewel deze situatie een zware indruk kan nalaten op een persoon gaat het hier niet om gebeurtenissen die een dermate invloed op u hadden dat uw leven in uw land van herkomst onhoudbaar was geworden. Het gooien van stenen is dan ook onvoldoende ernstig om een nood aan internationale bescherming uit af te leiden. Daarnaast werd u, behoudens in september 2019, op geen enkel moment persoonlijk benaderd door colectivos of andere groeperingen (CGVS (...), p.17)."

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het verwijzen naar algemene informatie, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat het er krachtens artikel 48/3, § 5, van de Vreemdelingenwet "niet toe doet of zij de politieke kenmerken vertoont van een zichtbaar profiel gesteund op politieke partijlidkaarten of activiteiten (...) maar dat het volstaat dat deze kenmerken (haar) door de actoren van vervolging worden toegeschreven", gaat zij eraan voorbij dat zij *in casu* in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat zij specifiek werd gevisieerd door de autoriteiten of eraan gelieerde *colectivos* omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoekster wijst er verder op dat zij verschillende keren vermeld heeft dat zij geen '*carnet de la patria*' wilde daar dit gebruikt zou worden om opposanten te identificeren en suggereert een verband met het incident in september 2019 waarbij *colectivos* bij haar thuis zouden zijn binnengedrongen en haar pc, gsm en documenten zouden hebben meegenomen. Ter staving van haar beweringen verwijst verzoekster naar informatie van de *Immigration and Refugee Board of Canada* die zij bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 5). Nergens kan uit deze informatie evenwel blijken dat de '*carnet de la patria*' door de Venezolaanse autoriteiten wordt gebruikt als instrument om opposanten van het regime te identificeren, noch dat Venezolanen die niet over dergelijke kaart beschikken systematisch zouden worden gevisieerd of vervolgd. Volgens meerdere bronnen die door de *Immigration and Refugee Board of Canada* werden geconsulteerd is de kaart een middel om sociale controle uit te oefenen aangezien ze onder meer vereist is om toegang te krijgen tot diverse voordelen en diensten die door de regering worden verleend. De kaart wordt door veel Venezolanen aangevraagd om te kunnen (over)leven in Venezuela, gelet op de hyperinflatie en de lage inkomens, en houdt niet noodzakelijkerwijs verband met hun politieke voorkeur. Het gaat dan ook niet op om op basis van deze informatie te stellen dat wie een '*carnet de la patria*' aanvraagt per definitie doet blijken van politieke affiniteit met of sympathie voor de Venezolaanse regering en, *a contrario*, dat wie zo'n kaart niet aanvraagt per definitie als opposant moet worden beschouwd.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, kan verzoekster niet overtuigen dat zij in september 2019 om persoonlijke redenen werd gevisieerd door de mannen die haar toen bij haar thuis zouden hebben belaagd. Verzoekster maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het hierbij om een huiszoeking ging door *colectivos* die doelbewust haar pc, gsm en documenten hebben meegenomen om "*bevestiging*" te krijgen van het feit dat zij tegen de regering gekant is, temeer daar, zoals door verzoekster overigens niet wordt betwist, zij na dit incident haar belagers niet meer heeft gezien en nog een maand in haar woning is blijven wonen zonder verder door *colectivos* te worden lastig gevallen.

De Raad volgt verzoekster evenmin in zoverre zij voorhoudt dat psychologische problemen die zij aan het incident van september 2019 zou hebben overgehouden de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en lacunes kunnen verklaren. Het psychologisch attest van 3 december 2020 dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd staft dat zij sinds maart 2020 in behandeling is bij een psycholoog, doch hieruit blijkt niet dat haar oordeelsvermogen als gevolg van haar psychische toestand dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om in het kader van haar

verzoek om internationale bescherming correcte en volledige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde noch verzoekster, noch de raadsman die haar bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar psychologische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de (motivering van de) bestreden beslissing. Waar verzoekster erop wijst dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij emotioneel was bij het uiteenzetten van haar relaas en dat haar een zakdoek werd aangereikt door de dossierbehandelaar, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster wel degelijk in staat was om uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die zij aanhaalt als de rechtstreekse aanleiding voor haar vertrek (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Dat haar slechte mentale toestand verzoekster ervan weerhouden zou hebben om volledige en precieze verklaringen af te leggen met betrekking tot andere elementen van haar relaas, is bijgevolg niet aannemelijk. Dat zij als gevolg van haar psychologische problemen niet in staat zou zijn geweest om precies aan te geven wanneer zij is afgestudeerd, is een loutere bewering die verzoekster niet staft en die geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Nog daargelaten de vaststelling dat zij niet aantoonde dat haar psychologische toestand een negatieve weerslag heeft op haar herinneringen, kan verzoekster het uiterst vage karakter van haar verklaringen over haar deelname aan politieke manifestaties niet verschonen door te wijzen op informatie waaruit blijkt dat in de deelstaat Lara in 2019 gemiddeld bijna drie betogingen per dag plaatsvonden en Lara mede daardoor tot de deelstaten met het hoogste aantal burgerdoden in de context van betogingen in 2019 behoort. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster op 23 januari 2019 de laatste keer heeft deelgenomen aan een betoging en dat het gros van de betogingen waaraan zij naar eigen zeggen heeft deelgenomen dus vóór 2019 moet hebben plaatsgevonden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Hoe dan ook kunnen noch deze algemene informatie over de deelstaat Lara, noch de door verzoekster neergelegde persartikels over de situatie in de hoofdstad Barquisimeto verklaren of verschonen waarom verzoekster geen preciezere verklaringen kon afleggen over haar persoonlijk engagement bij de manifestaties waaraan zij verklaart te hebben deelgenomen.

De Raad besluit dat verzoekster geen argumenten of elementen aanbrengt die van aard zijn om de hierboven aangehaalde concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De argumentatie dat uit de COI Focus waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat politieke opposanten en demonstranten in Venezuela worden gevisieerd en "*hardheidsdrempeloverschrijdend*" worden mishandeld en dat haar verklaringen over haar persoonlijke ervaringen overeenkomen met de rapporteringen van gezaghebbende bronnen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat:

"Naast de persoonlijke problemen die u heeft gehad haalt u ook aan dat u gevaar loopt omwille van het politiek engagement van uw dochter H. (...) (CGVS (...), p.10, p.18). Uw dochter verliet in 2017 het land nadat enkele gewapende functionarissen bij jullie thuis kwamen en spullen van haar meenamen. Hoewel verwerpelijk, heeft dit incident verder geen invloed op uw persoonlijke situatie. U bleef hierna ook nog meer dan twee jaar in Venezuela wonen. Verder heeft het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale

beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daarnaast getuigt het feit dat u nog meer dan twee jaar na het vertrek van uw dochter in Venezuela bleef, het land waar u beweert voor uw leven te vrezen, evenmin van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daar verzoekster in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in Venezuela persoonlijk wordt geviséerd door de autoriteiten dan wel door *colectivos* of andere groeperingen die gelieerd zijn aan de regering, is haar betoog met betrekking tot het gebrek aan bescherming door de nationale autoriteiten en haar verwijzing in dit verband naar de Venezolaanse context niet dienstig.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat op basis hiervan niet kan worden besloten dat zij in haar land van herkomst wordt geviséerd door de autoriteiten of de *colectivos*.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het

gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van

het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Lara, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN